

herhjemme vilde sige til det. En Mand, der er højt agtet baade her og derovre, og en Mand, der tillige i mange Aar har beklædt den eneste Tillidspost, som de Danske ved Valg besætte derovre, nemlig den som Formand for den danske Hjælpefor- ening! Han klagede saa ogsaa til Mini- steriet derover, men inden der blev noget ud af det, var allerede Afskedigelsen sket. Denne højt agtede Mand slutter sin Skri- velse til Ministeriet med følgende Ord: „Det er sikkert ikke vor Konsuls Hverv, som han gør det, at benytte hver given eller søgt Lejlighed til at skabe Uenighed, Splittelse og Strid i vor lille Koloni her- ovre“.

Endnu et Tilfælde, som forekommer mig ganske oplysende, skal jeg nævne. Der var en Mand — jeg kan ikke erindre og har ikke kunnet faa oplyst i en Hast, om han var Optant eller Optantsøn — men nok er det, det var en dansk Mand, som var udvist fra Slesvig af de tyske Autoriteter. Denne danske Mand skulde altsaa søge sig en ny Virkekreds og et nyt Hjem, og han henvendte sig saa til Uden- rigsministeriet og blev af Departements- direktøren i Udenrigsministeriet forsynet med en Anbefalingskrivelse til det ærede Medlem som Vicekonsul. Da Manden kom derover, blev der sagt til ham: hvad vil De her, jeg har ikke noget at gøre med Dem, De er jo en Tysker. Saadan blev denne Mand modtagen. Han blev endvidere — uden at han dog nærmere har angivet, hvad der blev sagt til ham — tiltalt paa en saadan Maade, at han følte sig dybt fornærmet. Han skildrer selv, hvor ulykke- lig han følte sig, hvor hjælpeløs han var, da ingen vilde tage sig af ham. Han rejste ind i Landet, og da han kom til- bage et eller to Aar efter, vilde han sag- søge Vicekonsulen for Æresfornærmelsen, men imedens var denne blevet afskediget. Man tænke sig, der er Tale om en udvist Slesviger, som bliver anbefalet af Uden- rigsministeriet! Denne Mand, der er en dansk Mand, bliver afvist med, at der siges til ham, at han er tysk, og han bliver yder- ligere beegnet paa en Maade, som jeg ikke nøjere kender, men som maa have været temmelig grov, siden der var Tale om, at han vilde sagsøge vedkommende Vicekonsul. Værre Vidnesbyrd om en fuld- kommen Mangel paa Takt og Forstaaelse af sin Stilling end disse, jeg her har nævnt, kan vist ikke nævnes. Jeg vil her ind- skyde den Bemærkning, at det er ikke saa vanskelig en Stilling, som man tror. De Danske ere i Almindelighed gode at komme

ud af det med, ikke blot herhjemme, men ogsaa i Udlandet. Det kan man slutte deraf, at i den Tid, jeg har været i Ministeriet, 3—4 Aar — det er dog en lang Tid — kom der ikke en eneste Klage over nogen hverken udsendt eller ikke ud- sendt Konsul, og efter at det ærede Med- lem var kommen bort derovre fra, og der var kommet en ny Ordning, har der ikke været mindste Klage, ikke een, medens vi derimod fik nok under det ærede Medlems Konsulat.

Under disse Omstændigheder maatte man naturligvis tage under Overvejelse, hvad der egentlig kunde gøres ved dette. Det ærede Medlem omtalte mig paa en temmelig mærkelig Maade flere Gange, men jeg maa sige, at jeg har saa lidt for- skyldt dette, at jeg tværtimod stadig har holdt Haanden over ham, jeg mente, at da han var flittig og ikke ubrugelig, maatte man se at hjælpe paa Forholdene saa godt som muligt. Jeg vendte saa tilbage til den Idé, at man skulde se at faa en Gene- ralkonsul, en derboende, helst dansk Mand, indflydelsesrig og formuende, under hvem det ærede Medlem kunde besørge Forret- ningerne. Men ifølge det ærede Medlems udtrykkelige Erklæring var det fuldstændig umuligt at faa nogen til at være Generalkonsul, saa jeg maatte opgive den Tanke. Jeg indskyder her den Bemærkning, at saa snart det ærede Medlem kom bort, var det den letteste Sag af Verden at faa en Generalkonsul. Den udmærkede Mand, vi nu have siddende derovre, greb med Glæde og lige straks Lejligheden, saa snart det ærede Medlem var kommen bort. Deraf ser man bedst, hvorledes dette hang sammen.

Om den udsendte Konsuls, det ærede Medlems, økonomiske Forhold kunde jeg naturligvis ikke have nogen videre Idé. Jeg kunde nok tænke, at det vel ikke var Guld, han spandt derovre, og jeg kunde ogsaa godt forstaa, at han stadig pressede lidt paa for at faa Lønningstillæg og saa- dan noget. Det er noget, man er vant til fra Embedsmænd, at de ønske mere, at de finde deres Arbejde mere værd end den Løn, der gives, og under alle Omstændig- heder mene, at det ikke kan skade at for- lange lidt mere. Jeg tænkte, at han sad vel nok ikke glimrende i det, men at der egentlig skulde være nogen Nødstilstand, kunde jeg ikke tænke mig.

Maa jeg maaske bemærke, at naar det ærede Medlem her spørger og har spurgt, hvor stor Formue en Vicekonsul skulde have, skal jeg sige: Han skal ingen For-